

Az egyetlen kiút a sötétből az, ha elpusztítod.

AFTER THE
FIRE

a tűz után

fine
selection

WILL HILL

WILL HILL

AFTER
THE
FIRE

a tűz után

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Könnyek záporoznak a szememből, ahogy átvágok az udvaron, a szívem dörmöböl a mellkasomban.

A lövöldözés zaja továbbra is fülsiketítő, és hallom, valósággal hallom a mellettem elzúgó golyókat. A hangjuk olyan, akár többtucatnyi rovar felgyorsított zümmögése. Mégsem lassítok, nem váltok irányt. A Kápolna fékezhetetlenül ég, óriási, fekete füstfelhőt okád ki magából, ahogy a tető a tomboló tűz martalékvá válik. A Hatóságok fület tépő hangja visszhangzik a tábor körül, újra és újra ugyanazt követelik.

FEGYVEREKET ELDOBNI ÉS LASSAN, FELEMELT KEZEKKEL LÉPJENEK ELŐ!

Senki nem engedelmeskedik, sem a Hatóság emberei, sem a Fivéreim vagy Nővéreim.

A távolból, a Főkapu közelében egy tank moraja hallatszik. A sivatagi port felverve maga mögött tiporja el a gyenge drótkerítést. Valahonnan, a járművek és gépfegyverek végtelen zaján túl, jajveszékelés és segélykiáltások hangja üti meg a fületem, de erőt veszek magamon, és figyelmen kívül hagyom, csak megyek előre. Csakis a Bázis nyugati felében lévő barakkokra koncentrálok.

Megbotlok valamiben.

Összegabalyodik a lábam, és hasra vágódom az udvar repedezett aszfaltján. Fájdalom hasít belém, ahogy a vállamon landolok, de fogvicsorgatva felállok, hogy megnézzem, miben estem el.

Alice hanyatt fekszik, mindkét kezét a gyomrára szorítja.

A pólója vörössé változott, egy hatalmas vértócsa van alatta, ami túl nagynak tűnik, hogy egyetlen embertől származzon. Még életben van. Zavaros a tekintete, de megtalálja az enyémet. Leírhatatlan tekintettel néz rám. Fájdalom, rengeteg fájdalom, sokk és rettegés, és valami, ami zavarodottságra emlékeztet, mintha tudni akarná, hogyan fajultak idáig a dolgok.

*Állom a tekintetét. Szeretnék vele maradni, megnyugtatni, hogy minden
rendben és ő is rendben lesz, de semmi nincs rendben, és nem értek sokat a
lőtt sebekekhez, de nem hinném, hogy ő is rendben lesz.*

Szinte biztos, hogy meg fog halni.

*Az időmet vesztegetve csak bámulok rá, míg az agyam még működő része
rám nem ordít, hogy ideje a nyugati laktanyák felé rohanni. Alice elkereked-
dett szemmel néz rám, ahogy elfordulok tőle, de nem látok haragot a tekin-
tetében. Azt hiszem, megérti, hogy ezt kell tennem.*

Legalábbis ezzel nyugtatom magam.

*Egy alak bukkan elő a kavargó füstből. Felemelt kezekkel megtorpanok.
De nem a Hatóságok embere, nincs fekete sisakja, védőszemüvege és fegyve-
re. Amos az, a szeme vörös és duzzadt, egyik karja élettelenül lóg, míg a má-
sikban egy pisztolyt egyensúlyoz.*

– Hol van John atya? – kérdezi rekedten. – Láttad őt?

*Megrázom a fejem, próbálom megkerülni, de megragadja a karom és kö-
zel húz magához.*

– Hol van? Hol van a Próféta? – reszelős a hangja.

*– Nem tudom! – Kiabálnom kell, mert a tank beért az udvarra, a lövöl-
dőzés egyre hangosabb, a tűz pedig mohón egymás után falja fel az épüle-
teket.*

*Amilyen erősen csak tudom, ellököm Amost, amitől megtántorodik. Rám
emeli a pisztolyt, de már nekiiramodtam. Lövéseket hallok a hátam mögül,
de egyik sem talál célba, mielőtt a füstben felszívódnék.*

*Azonnal nehezzé válik a légzés. Egyik tenyeremet a szám és az orrom elé
tapasztom, de a sűrű, keserű füst áthatol az ujjaim között, és köhögni kez-
dek. Futás közben látom magam körül az elesett Fivéreimet és Nővéreimet.
Csak sötét formák, ahogy jobbra-balra tántorgok. Néhányuk mocorog, von-
szolják magukat a földön, görcsösen rángatóznak, mintha rohamok gyötör-
nék őket, de a legtöbbjük csak fekszik.*

A legtöbbjük mozdulatlan.

*Feltűnnek előttem a nyugati laktanyák, a falakat és a sík tetőket fanyar
füst öleli körbe. A lövöldözés nem szűnik megöttem, és a levegőben repkedő
töméntelen mennyiségű golyóból ítélve csak idő kérdése, hogy megtörténjen
az elkerülhetetlen. De amíg sikerül kinyitnom az ajtót, mielőtt megtörtén-
ne, nem érdekel.*

Tényleg nem érdekel.

A legsűrűbb füstből a legközelebbi épület felé botorkálok, a zsebemből előkeresem a tolvajkulcsot. Sercegő hangot hallok, ahogy megragadom az ajtón lógó lakatot. Hirtelen nem értem, mi történt, de amint előnt a fájdalom, és elkapva a kezem a tenyerem bőrének nagy része a fémhez tapad, megértem. Térdre rogyva a hasamhoz szorítom a sebesült bal tenyeremet, embertelen sikoly szakad ki belőlem.

Mindent elemészto.

A fájdalom.

Mintha egy üveg savba nyomták volna a kezem, és erővel ott tartanák. Míg az agyam próbálja feldolgozni a traumát, minden más elhalványul: a füst szaga, a tűz hője, a fegyverek hangja. Minden oldalról fátyol ereszkedik alá, mintha lehalkítanák az érzékszerveimet. Aztán valami meglök hátulról, és a földre zuhanva visszatérek a valóságba.

Az egyik Kormánytag tornyosul fölém. Az arca rejtve van a maszkja mögött, fegyverének tátongó csőre a szemem közé mutat.

– Lássam a kezeket! – Egy férfi hangja. – Mutasd a kezeidet!

Remegve a levegőbe emelem a kezem.

– Kérem – mondom erőtlenül. – Gyermekek. Gyermekek vannak ezekben a kunyhókban. Kérem.

– Kuss! – kiabál rám. – Egy szót se!

– Kérem – ismétlem magam. – Odabent. Segíteniük kell rajtuk.

A Kormánytag az épületekre pillant. Forog velem a világ, a gyomrom kavarg, úgy érzem, mindjárt elájulok a tenyeremben lüktető fájdalomtól, de összeszedem magam és nyitva tartom a szemem. Az előttem álló sötét alakra fókuszálok.

– Lakatok – suttogom, előrenyújtva a tolvajkulcsot. – Kérem...

Elhagy az erőm. A Hatóság embere a kunyhót figyeli. Lenéz rám, majd vissza a kunyhóra.

– Francba! – kiabál. Kikapja a kulcsot a kezemből, és az ajtó felé fordul. Figyelem, ahogy kesztyűs kezével megragadja a lakatot és a zárba dugja a kulcsot. Egy iszonyatos pillanatra eltűnődöm, hogy talán csak időpocsékolás volt az egész, és vannak olyan lakatok, amiket a tolvajkulcs sem nyit. De akkor kattán a zár, és a lakat kinyílik. A fickó kitarja az ajtót, a fuldokló Fivéreim és Nővéreim pedig könnybe lábadt szemmel kiözönlenek az ajtón.

– Menjetek a Főkapuhoz! – nyöszörgöm. – Maradjatok együtt! Emeljétek fel a kezetek...

A tömeg hátuljában meglátom Honey-t, és a mellkasomba törő érzések elnyomják a fájdalmat a tenyeremben. A szeme duzzadt, a bőre falféhér, de a szája és az álla az elszántság ismerős vonalait rajzolja, és lélegzik, ha mást nem is tesz.

Nem voltam biztos benne, hogy így találom.

Kisegíti a kunyhóból az utolsó zokogó gyermekeket is, és dél felé indul velük, a Főkapu felé. A Kormánytag a következő kunyhóhoz lép, erősítésért kiabál a rádiójába, és érzem, hogy valami elszabadul bennem, a megkönnyebülés hulláma már-már olyan erős, hogy szabad szemmel is látszik. Új életet lehel a roskatag izmaimba, így sikerül felülnöm.

A gyermekek átvágnak az udvaron, apró kezeik megadóan a magasban. A Hatóság emberei rohannak elő a füstből, felnyalábolják a Fivéreimet és Nővéreimet, és a kerítésen tátongó lyukakon keresztül kiviszik őket. Hallom, ahogy a szüleik után rimázkodnak, a szívem mindjárt beleszakad. De csak az számít, hogy életben vannak. Csak ez számít, míg a világunk porrá ég.

Sikoly üti meg a fületem, elég éles ahhoz, hogy áthatoljon a fegyverek és a dübörgő pokol zajain. A hang irányába fordulok. A Kápolna lángoló romjainak közelében a Hatóság két embere elkapta Luke-ot, és a kezénél és a lábánál fogva a levegőbe emelték. Vergődik a szorításukban, kiabál és bömböl, hogy tegyék le, engedjék, hogy a többiekkel ő is Felemelkedjen.

Kétségbeesetten, dühösen kiáltozik, eszeveszett pánikkal teli hangja az utolsó, amit hallok, mielőtt minden elsötétül.

UTÁNA

...**S**ODRÓDOM...

...a kezemet mintha tűzbe csomagolták volna. Minden hófehér, és egy csipogó hangot hallok. Valami arctalan lebeg fölöttem, próbálok sikítani, de semmi sem történik. A rémülettől nem bírok gondolkodni, fennakadnak a szemeim és...

...egy férfi néz rám. Csak a két szemét látom a fehér maszkja felett. Egy hatalmas tűt emel fel, de moccanni sem merek a félelemtől. Amikor azonban a karomba szúrja, semmit sem érzek, mert a tenyeremben lévő fájdalom még mindig mindent felülír. Amikor kicsi voltam, még megengedett volt a tv, innen tudom, mik azok az orvosok, de még sosem láttam egyet sem mostanáig. A Próféta szavai harsognak a fejemben, hogy az orvosok a KORMÁNY ügynökei, hogy mindegyikük a KÍGYÓT SZOLGÁLJA. A hangja csörömpölve szórakozik a fejemmel, felkavarja a gyomromat. Annyira rettegek, hogy levegőt is alig kapok, míg az orvos leragasztja a karomba szúrt tűt, és egy csőhöz köti, ami egy tejszerű folyadékkal teli zacskóhoz csatlakozik. Mond valamit, amit nem értek, és a folyadék csorogni kezd. Figyelem, ahogy végigfolyik a csövön a karom felé, de minden izmom kővé dermedt. Sikerül felülkerekednem a fejemben tomboló John atya hangján, és elgondolkodom, mi történik, amikor a fehér folyadék belém folyik, és hogy még mindig önmagam leszek-e, amikor legközelebb magamhoz térek...

...vakítóak a fények fölöttem, a fájdalom jóval enyhébb. A cső végén lévő zacskó kiürült, és éppen kellően fel tudom emelni a fejem, hogy lássam a bal kezemre tekert nagy kötést. Néha az ágyam mellett állva lebamul rám egy orvos, néha erős hangokat hallok a távolból, máskor pedig nem bírom megállítani a könnyeimet. Melegem van és fázom, és semmi sem jó, és csak haza akarok menni, mert még az is jobb volt ennél. Egy kalapot és egyenruhát viselő férfi a nevemről faggat, de a fejemben John atya üvölt, hogy ne válaszoljak. Újra kérdezi, ezúttal sem válaszolok, mire a férfi csalódottan elszétal...

...egy egyenruhás nő szól valakinek, hogy ültessenek fel. Karok nyúlnak alá, ujjak vájnak a bőrömbe, húznak, majd egy párnának támasztanak. Az egyenruhás nő azt mondja „Máris jobb”, amitől majdnem elnevetem magam, mert semmi nem jobb, semmi még csak a közelében sincs a jobbnak.

– Meg tudja mondani, ki nyitott először tüzet? – kérdezi. Megrázom a fejem.

– Ki osztotta ki a fegyvereket?

Újra megrázom a fejem.

– Láttá John Parsont a lövöldözés kezdete után? – Megrázom a fejem.

– Mi történt a Főépületben? Mit csinált maga ott? – Megrázom a fejem. Rám mered, és amikor újra megszólal, jeges a hangja.

– Emberek haltak meg, lányom – mondja. – Rengeteg ember. Muszáj lesz beszélnie. – Fölém hajol. Nem tudom, mire készül, így elfordítom a fejem. Észreveszek egy aranyjelvényt az övére csatolva, belevéssett szavakkal: LAYTON MEGYEI SERIFF HIVATAL. Megáll bennem az ütő, és hallok, ahogy sikítani kezdek. A nő megdöbbenve hátratántorodik. Rohanó lépteket hallok, és a szívem újra verni kezd, az ágyon verdesve sikítózom és sikítózom, érzem, hogy kezek szorítják le a karomat és a lábamat, és egy orvos egy újabb tűvel jön felém, és...

...a Fivéreim és Nővéreim képe rajzik ki előttem a sötétségből, akiket egész életemben ismertem, a hajuk lángol, a bőrük leolvad a koponyájukról, és újra és újra ugyanazt harsogják: A TE HIBÁD, A TE HIBÁD, A TE HIBÁD, A TE HIBÁD, A TE HIBÁD. Elfordulok tőlük,

és megpróbálok elmenekülni, de a talaj futóhomokká változik alattam. Bokáig elsüllyedek, miközben ujjbegyek súrolják a vállamat és a tarkómat. Rettegek, de nem tudok sikítani, mert a szám nem nyílik. Csak annyit tehetek, hogy átgázolok a tintaszerű sötétségen, vonszolom magam előre, próbálom megtalálni a visszavezető utat...

...egy sötét öltönyös férfi áll az ágyam mellett. Úszom az izzadságban, a kezem sajog, mintha csípős rovarok borítanák. Nem hiszem, hogy voltam valaha is ennyire fáradt. A testem ólomsúlyú, és mintha betonból lenne, a szemhéjam pedig a legnehezebb dolog a világon. A férfi azt mondja, hogy átköltöztetnek. Próbálom megkérdezni, hova, de minden, ami elhagyja a számát, csak egy rekedt suttogás, miközben John atya fúj-tató hangja harsog a fejemben: *soha ne beszéljete a Kívüállókkal, semmilyen körülmények között*. A férfi azt feleli, nem tudja, hova, és minden csepp erőmet összeszedve megkérdezem, ki jutott ki a tűzből. Elfintorodva kimegy a szobából...

...egy ecset van a kezemben, amiből csöpög a búzavirágkék festék. Tudom, hogy álmodom, de nem érdekel, mert nem akarok felébredni. Lefestem az előttem lévő falat, hallom a hullámok távoli moraját a szirt lábánál, érzem a kéményből szálló füst illatát, és tudom, ha lenézek, zöld fű van a lábam alatt, de nem teszem. Csak festem a fát előttem, majd a következőt és a következőt...

...egy másik férfi egy ugyanolyan öltönyben neveket sorol egy fecni-ről. Honey, Rainbow, Lucy és Jeremiah nevének hallatán könnyekben török ki. A férfi egy mosolyt küld felém, ez az első, mióta ebben az ágyban fekszem. A férfi tovább olvassa a listát, de nem tart sokáig, és az örömet gyász váltja fel, mert a lista nagyon-nagyon rövid...

...a mennyezet megmozdul, ahogy két orvos a folyosón át egy csö-römpölő fémkalitkába tolja az ágyam, felfordul a gyomrom. Próbálom megérinteni a falat, de az egyik orvos visszanyomja a kezemet az ágyra. Feljajdulok a bal kezembe hasító fájdalomtól, az orvos elnézést kér, de a szemei ridegek, a száját pedig maszk fedi. Egy pittyegő hang után egy kis

rázkódást érzek, hűvös levegő csap meg, és újra úton vagyunk. Mielőtt betolnak egy újabb fémkalitkába, megpillantok egy szeletnyit az égboltból, ugyanolyan kék, mint álmomban. Ez a kalitka tele van polcokkal, a polcokon dobozok és üvegek, és gépek, amiket nem ismerek. Moraj hallatszik, ahogy egy motor beindul valahol a közelben, és olyan hangja van, mint a piros platós autónak, amit Amos vezetett, de ez hangosabb és mérgesebbnek tűnik...

...egy kedves arcú, fehér egyenruhát viselő nő segít fel az ágyról, ami-
ben azóta fekszem, hogy felébredtem. Gyengéden segít lefeküdnöm egy
másik ágyra egy négyzet alakú fehér szobában, aminek az egyik falán,
magasan fenn, van egy ablak. Azt mondja, nyomjam meg a narancssárga
gombot, ha szükségem van bármire. Gombócba szorul a torkom. Meg-
kérem, hogy ne hagyjon magamra, és megölel, amitől újra sírni kezdek,
és a fejem mélyén lévő hangok nagyon feldühödnek, mert kisgyerekkor-
om óta nem sírtam ennyit, de nem tehetek róla. A kedves arcú nő a ha-
jamat simogatva csitítgat, és biztat, hogy minden rendben lesz, és azon-
nal itt terem, ha szükségem van rá, majd gyengéden elhúzódik tőlem, és
egy mosollyal az arcán magamra hagy. Ahogy hátradőlök az ágyon, hal-
lom, ahogy a zár a helyére kattan, amint a nő bezárja maga mögött az
ajtót...

...Sodródok...

UTÁNA

Egy sötétvörös kanapén ülök, folyamatosan rázom a lábam, a kezem pedig nagyon fáj. Próbálok nyugodt maradni, de nagyon nehéz, mert fogalmam sincs, mi vár rám.

Azt sem tudom, hol vagyok.

A szoba, ahol ülök, nagyobb, mint a Bázison lévő szobám, de még így is elég apró. A fal világosszürke, a padlót sötétszürke szőnyeg borítja. A szobában van a sötétvörös kanapé is, egy széles asztal, az asztal távolabbi vége alá tolvá pedig két szék. Minden tiszta és rendezett, az asztalon áll egy masina, az ajtó felett pedig kamera van. A kedves arcú nő a fehér egyenruhában, *Harrow nővér*, suttogja egy hang a fejemben, *azt mondta, hogy Harrow nővérnek hívják*, hozott ide öt perccel ezelőtt, láttam az 1-es SZÁMÚ INTERJÚSZOBA feliratot az ajtón, mielőtt beléptünk.

Mielőtt elment, megkérdezte, kérek-e valamit. Fogalmam sem volt, hogyan felelhetnék.

Hallom, amint kinyílik egy zár. Visszafojtott lélegzettel figyelem a szobába lépő férfit. Alacsony, szakállas alak, kopaszodik, barátságos szemét mély barázdák keretezik. Fehér inget és nyakkendőt visel, a vállán átadobva egy bőrtáska. Kihúzza az egyik székét és leül. Elővesz egy kupac jegyzetfüzetet és néhány tollat a táskájából, és gondosan elrendezi őket az asztalon maga előtt. Amikor már minden megfelelően áll, megnyom egy gombot a masinán. Megvárja, míg felvillan a zöld fény, aztán rám mosolyog.

– Üdv! – köszönt.

Nem felelek.

Tudom, hogy korábban, amikor még ágyban feküdtem háborgó elmével, feltettem egy kérdést az öltönyös férfinak. De most már józanabban gondolkodom és néhány dolog olyan mélyen gyökerezik a létem szövetében, hogy nem emlékszem olyan időkre, amikor ne lettek volna ott, és mindazok ellenére, ami történt, nehéz tisztán látnom.

Soha ne beszélj egy Kívülállóval. Soha.

– Én dr. Robert Hernandez vagyok – folytatja. – A Texasi Egyetem Gyermekkórházának pszichiátriai igazgatója vagyok Austinból. Tudod, ez mit jelent?

Továbbra is hallgatom.

– Azt jelenti, hogy a gyermekek jóllétére szakosodtam – mondja. – Különösen a traumatikus eseményeket elszenvedett gyermekekre. Meghallgatom őket, és próbálok nekik segíteni.

A fejemben John atya hangja dübörög, hogy a Kívülállók csak bántani akarnak, kínozni és megölni.

– Megértem, hogy ez egy rendkívül rémisztő helyzet lehet számodra – folytatja dr. Hernandez. – Szörnyű megpróbáltatásokon mentél keresztül, és tudom, hogy nagy fájdalmaid vannak. De nem számít, mit mondtak, én nem az ellenséged vagyok, és eszemben sincs ártani neked. Segíteni szeretnék. De ez csak úgy megy, ha megbízol bennem. Kezdetnek elég egy icipicit is. Gondolod, hogy képes vagyok rá?

Bámulok rá. A várakozó tekintete egyértelműen arra utal, fogalma sincs, mit kér tőlem.

– Mi lenne, ha valami egyszerűvel indítanánk? – kérdezi. – Mondjuk, elárulhatnád a neved.

Nem felelek. Nem veszem le róla a szemem.

– Jól van – nyugtázza. – Semmi gond. Mit szólsz ehhez? Én kérdezek, te pedig a fejeddel igent vagy nemet intesz. Egyetlen szót sem kell szólnod.

Meg sem moccanok. Nem is pislogok.

Dr. Hernandez mosolya elhalványul.

– Nem? – próbálkozik. – Nem akarod megpróbálni?

Pislantok, de csak mert kezd fájni a szemem. Ez minden.

Bólint, és firkant valamit az egyik jegyzetfüzetébe.

Figyelem, ahogy a toll szántja a papírt, és szeretném tudni, mit írt rólam, de nem merem megkérdezni.

– Rendben – mondja, és leteszi a tollat. – Szeretném elkerülni, hogy kényszernek érezd ezt az egészet. Csak elképzelni tudom, mennyire megterhelő lehet ez, szóval úgy gondolom, az lenne a legbölcsebb, ha most visszamennél a szobádba, és holnap újra tennénk egy próbát. Nem kell beszélned velem, és garantálom, hogy senki nem fog kényszeríteni, pláne nem én. De ha nem hinném őszintén, hogy ebből csak hasznod származik, nem lennék itt.

Leküzdöm a vágyat, hogy bólintsak, miközben John atya hangja harsog a fejemben, ahogy Eretneknek nevez, és azt mondja, mindig is tudta, hogy Hamis vagyok.

Dr. Hernandez széles mosollyal bólint, és elkezd visszapakolni a holmiját a bőrtáskájába.

– Nos, rendben – mondja. – Pihenj egy kicsit! Holnap találkozunk.

Harrow nővér visszakísér a szobámba. Egyetlen szó nélkül sétálok vissza a sűrke folyosókon, de ő még így is küld felém egy mosolyt, amikor kulcsra zárja az ajtót.

Körbenézek a szobában, amiről feltételezem, az új otthonom. Messze van a nagytól, de nem is kicsi. A Bázison voltak ennél jóval kisebb szobák is, és ebben van mosdókagyló és vécé, meg asztal és szék is.

Az ajtó kívülről zárható, szóval az ugyanolyan.

Az asztalon egy kupac ruhát találtam, miután Harrow nővér behozott ide múlt este. A kupac mellett egy köteg papír, ceruzák, színes ceruzák és zsírkréta. Szürke nadrágok, alsónemű és zokni. Pólók, melegítők és sportcipők. A legtöbbjük még nejlonba van csomagolva, és az árcédula fityeg róluk. Néhányat már magamra vettem.

Biztos vagyok benne, hogy most először viselek új ruhákat.

Az ajtó fölött egy digitális óra van, a világító számok 10:27-et mutatnak. Harrow nővér azt mondta, minden reggel kilenckor hozza a reggelit, az ebédet 12:30-kor, de fogalmam sincs, mit kellene csinálnom a köztes időben.

Egy ideig fekszem az ágyamon és a plafont bámulom, aztán felállok és fel-alá járkálok, míg a lábizmaid sajogni nem kezdenek és a fejem lángol a kötés alatt, majd leülök az asztalhoz.

A Biblián kívül nem volt más könyv megengedett a Bázison a Tisztítást követően. Papír és ceruza is alig akadt, de volt egy egyszerű vázlatfüzetem, amit még Patrik atyától kaptam kiskoromban. Annak ellenére, hogy a Századosok tudtak róla, mert sosem rejtettem el, nem fosztottak meg tőle. Minden oldalra milliószor rajzoltam, amíg a papírt mélyen felbarázdálták a ceruzavonalak, amiket aztán újra és újra kiradíroztam. A szobámban volt, amikor a tűz fellángolt, gondolom, odalett.

Veszek egy lapot a kötegből, és végigsimítok a felületén. Sima, mert még használatlan. Vadonatúj.

Nincs múltja.

Az előttem lévő fehér falra fókuszálok, míg kiürül az elmém, majd elveszek egy ceruzát a műanyag tartóból és rajzolni kezdek.

Ami megjelenik a papíron, afelett látszólag nincs hatalmam, hosszú ideje így megy ez már. Rajzolhattam volna egy kutyát vagy egy úrhajót is. Netán egy lakatlan szigetet, de végül mindig ugyanoda lyukadok ki. Mintha a ceruza életre kelne az ujjaim közt, és jobban ismerné a szándékaimat, mint én magam. Némelyest értem, mi is egy pszichiáter, azokból az időkől, amikor még nézhettünk tévét és olvashattunk, még ha ezt nem is árultam el dr. Hernandeznek, amikor kérdezte. És valószínűleg azt mondaná, a rajzaim a tudatalattimból születnek, ami a valódi önmagam. Talán igaza lenne, de sosem fogom megmutatni neki őket, így nincs jelentősége.

Meghúzom az első vonalat, és szinte azonnal az ismerős kép magát rajzolja meg. A grafitot színes ceruzára cserélem, és hagyom, hogy az ismétlődés monotóniája magával sodorjon. A kezem magától dolgozik, miközben kusza, darabos emlékek lebegnek a szemem előtt...

...az apámról, még akkor is, ha tudom, hogy ez nem ő, hanem csak egy kép, amit az agyam kreált róla egy fotó láttán. Rám mosolyog, és eltűnődöm, tényleg így nézhetett-e ki a mosolya. Az emberek máshogy néznek ki az életben, mint egy képkeretbe zárva...

...tűz robban ki a Kápolna ablakain, és mint valami zsákmányát üldöző vadállat száguldozik a sivatag homokján, vad élvezettől recsege...

...Honey arca, amint nemet mond John atyának, és a szemébe nézve tudatosan Eretnekségről beszél...

...az anyám, amikor utoljára láttam. A vörös pickup hátuljában ülve, tekintete az enyémre szegeződött, amint egyetlen nejlonzsáknyi holmiját szorongatta...

...Nate vad tekintettel fölém tornyosulva, a hangja csupa aggodalom, mindkét keze tele tiltott dolgokkal...

...a Főház pincéjének zárt ajtaja...

...John atya, miután a próféciaja valóra vált, és a Kígyó Szolgáloi megjelentek a kapuknál. Arcának emlékezetében kutatok a bizonyosság után, mely táplálta a Légiót, meggyőzte a Fivéreimet és Nővéreimet, *engem* hosszú időn át, hogy az Úr majd megvéd minket és dicső győzelmet aratunk, de nem találok semmit...

...Alice, amint szétloccsantják...

...az előretörő tank...

...vér...

...üres töltényhüvelyek...

...rengeteg vér...

...az egész világom a végső pusztulás előtti pillanatokban...

Végigfut a hideg a hátamon, lenézek a papírra, ahol ugyanaz a kép fogad, mint mindig.

A rajz nagy részét a víz teszi ki, halványkék, fehér foltokkal. Nem tudom biztosan, mi is ez, egy tó, egy óceán, egy folyó vagy valami más, mert a legnagyobb kiterjedésű víz, amit életemben láttam, a Layfield főterén álló szökőkút volt. De akármi is ez, nem az emlékeimből rajzolom.

Szagatott barna szirtek emelkednek a víz szélén, egy buja, zöld fűvű földnyelvre vezetnek, ami teljesen más, mint a sivatag narancsszínű pora. A szirten áll egy kicsiny házikó, világoskék falakkal és fehér tetővel. A kéményből finom, szürke füst gomolyog az ég felé, ami majdnem ugyanolyan színű, mint a víz.

A ház mellett két apró alak ácsorog. Alig többek palcikaembernél, de pontosan tudom, hogy kik ők.

Az egyik én vagyok.

A másik meg anyám.

UTÁNA

IZZADSÁGTÓL ÁTÁZOTT LEPEDŐN ÉBREDEK, a torkomból sikoly készül feltörni.

Rémálmok. A tűz, Luke és John atya.

Az ajtó fölötti órára nézek.

8:57

Mióta az eszemet tudom, nem aludtam ilyen sokáig. Talán csak akkor, ha beteg voltam. Harrow nővér három perc múlva hozza a reggelimet, ha igazat mondott tegnap.

Hazudott! John atya hangja tombol a fejemben. *Ő egy Kívülálló! Mind hazudnak! Mindig csak hazudnak!*

Libabőrös lesz a karom. A Próféta hangjának ereje a történetek ellenére is megrémít: az abszolút bizonyosság, a lángoló tekintély, amely semmi-féle ellentmondást nem tolerált. Szorosan lehunyom a szemem és minden erőmmel a vízre, a szírtén álló kék házra összpontosítok, míg végül a hang elhalkul, de tudom, hogy sosem szabadulok meg tőle végleg.

Kinyitom a szemem, és felülök az ágy szélére. A kezem jobban fáj, mint eddig. Horizon mindig azt mondta, a dolgok jobban fájnak, ha gyógyulnak, és nagyon remélem, hogy igaza volt, mert olyan érzés, mintha valaki lángba tartaná az ujjaim, és amikor megvakarom a vastag kötésen keresztül, úgy érzem, vége a világnak.

Nem tudom, végül mikor aludtam el tegnap. Miután befejeztem a rajzot, sírtam egy kicsit, míg Harrow nővér nem hozott egy műanyag tálcát, rajta virslivel és krumpliceppennyel. Olyan kedves arca van, hogy

miután elment, még jobban sírtam, csorgó könnyekkel ettem meg a vacsorámat.

Nem tudom pontosan, mikor, de valamikor vacsora után lefeküdtem és lehunytam a szemem. Fejben számolva, körülbelül tizennyolc órát aludtam. Fáradtnak és kimerültnek érzem magam, mintha kiláptítottak volna, és nem lenne elég, ami maradt.

Üresnek érzem magam.

Egy kulcs fordul el a zárban, kopogás hallatszik, mielőtt kinyílik az ajtó. Kissé értelmetlennek tűnik, mert szinte biztosra veszem, hogy nem tudnám megállítani, akárki is akar bejönni, még ha akarnám sem, de gondolom, így udvarias.

Harrow nővér tűnik fel, újabb tálcával a kezében. Ezen egy tányér gőzölgő rántotta van baconnel és sült krumplival, egy kis gyümölcs és egy műanyag pohárban narancslé. Az első gondolatom, ami túl gyorsan ugrott be, hogy én ezt nem tudom megenni, mert annak ellenére, hogy a gyümölcs is kis pohárkában van, és biztosan ugyanúgy a reggeli része, mint a krumpli, *teljességgel elfogadhatatlan* a gyümölcs és a zöldség ugyanazon étkezés során. A Légió szabályait, egyenesen az Úrtól John atya közvetítésével, mintha csak kalapáccsal vették volna az eszembe.

Igyekszem nyugton maradni, miközben a gyomrom korog, és még egy halvány mosoly is kiül az arcomra, ahogy Harrow nővér az asztalra teszi a tálcát. Amikor a rajzra néz, amit tegnap este készítettem, miután visszajöttem a dr. Hernandezzel való találkozásióról, a szívem hevesen kezd verni, mert nem akarom, hogy lássa. Olyan, mintha pucéran állnék előtte.

– Ez nagyon jó – mondja széles mosollyal. – Hol van ez a ház?

– Ne nyúljon hozzá – mondom. Ez az első dolog, ami elhagyja a számat, mióta idehoztak, akárhol is legyen az itt, és a hangom nem több egy gyenge krakogásnál. A fejemben John atya *ostobának, haszontalan-nak és gyengének tart*. – Kérem, ne.

Harrow nővér bólintva ellép az asztaltól.

– Nem fogok – feleli. – Ne aggódj! Húsz perc múlva visszajövök. Szeretném lecserélni a kötésedet, mielőtt találkozol dr. Hernandezzel. Mit szólsz hozzá?

Bólintok. Mosolyogva kimegy a szobából, és bezárja maga mögött az ajtót. Várok, míg meggyőződöm róla, hogy tényleg elment, majd megragadom a rajzot, és félbehajtvam a mellkasomhoz szorítom. Körbenézek, hová rejthetném el.

Nincs alkalmas hely.

Persze hogy nincs. A szobák, amik kívülről zárhatók, és amiknek az ablaka elérhetetlen, nem szolgálnak rejtekhellyel. A Bázison volt egy meglazult deszka az ágyam alatt, alatta egy sötét zug. De a padló, ahol most állok, linóleummal borított, a falak egyenesek és jellegtelenek körülöttem.

A legkönnyebb volna elpusztítani ezt a papírt. Végül is, bármikor képes vagyok újra lerajzolni a házat, a szirtet és a vizet, de nem akarom. Egyszerűen *nem*. Ez az egyetlen dolog ebben a szobában, ami igazán az enyém.

Inkább a párnám huzatjába rejtem a félbehajtott rajzot, aztán megfordítom a párnát, hogy az egyértelműen kivehető négyszögletes alak a matrac felé nézzon. Ez a legrosszabb rejtekhely a világon, és annak ellenére, hogy nincsenek kamerák a szobában – legalábbis egyet sem *látok* –, Harrow nővérnek vagy bárki másnak mindössze pár másodpercbe telne megtalálni, ha keresnék.

De ez a legtöbb, amit tehetek.

– Volna egy javaslatom – mondja dr. Hernandez. – Ha nincs ellenvetésed.

Ismét az 1-es SZÁMÚ INTERJÚSZOBÁBAN ülök. A pszichiáter az asztal túlsó végén foglal helyet, a jegyzetfüzetei és tollai gondosan elhelyezve az asztalon, a zöld lámpa ragyog a masinán. Amint beléptem, megkérdezte, hogy érzem magam ma reggel. Nem feleltem, noha egy kicsit jobban vagyok, testileg legalábbis, miután Harrow nővér lecserélte a kötésemet, és zsíros fehér krémet kent a megégett bőrömrre.

Erre az újabb kérdésre sem felelek.

– Ezt igennek veszem – jegyzi meg. – A javaslatom, hogy kössünk egyezséget. Te felteszel nekem egy kérdést, én válaszolok rá. Aztán én kérdezek és te felelsz. Mit szólsz hozzá?

A fejemben John atya figyelmeztet, hogy ne dőljek be egy ilyen olcsó trükknek, ne legyek ostoba, hiszékeny és Hamis. Megteszek minden tőlem telhetőt, hogy kizárjam a hangját, de nagyon nehéz – harsányan dübörög, ordít és morog, mert évekig ez volt az egyetlen hang, ami számított, az igazság egyetlen forrása egy hazugságokkal teli világban. Mégis próbálkozom, mert annak ellenére, hogy rettegek beszélni dr. Hernandezdel, vagy bárki mással, és nem is akarok válaszolni semmilyen kérdésre, van két dolog, amit tudnom kell. Két dolog, aminek ismerete *nélkül* nem bírom már sokáig.

Légy bátor, suttogja a hang a fejemben. Ez nem John atya hangja, sokkal inkább olyan, mint az enyém, kivéve, hogy olyasmiket mond, amiket én sosem mernék.

– Legyen – felelem, mire dr. Hernandez elmosolyodik. Megfordul a fejemben, hogy talán azt hihette, most sem fogok megszólalni. – De csak akkor, ha én kezdek.

– Természetesen – egyezik bele. – Kérdezz, amit csak szeretnél.

Nagy levegőt veszek.

– Hol van az anyám?

Elhalványul a mosolya, és szájalom ül ki az arcára. Gyűlölöm, hogy szánakozik rajtam, de nem mondhatom meg neki, mert megrémít az arckifejezése, az, amit mondani készül. Összeszorul a mellkasom, benem akad a levegő.

– Sajnálom – mondja. – Attól tartok, nem szolgálhatok információval édesanyád hollétéről.

Nagy kő esik le a szívemről. A válasza, vagy *nem-válasza*, az, amire számítottam, noha fáj hallani.

Roszsabb is lehetne, suttogja a hang. *Azt is mondhatta volna, hogy halt.*

Igaz, hogy lehetne rosszabb is. De nem tudom, mennyivel, mert nem tudni még ennyi idő után is borzalmas.

– Sajnálom – ismétli.

– Nincs itt? – A hangom még mindig gyenge és halk.

– Nincs – felel. – Nincs itt.

– Életben van még?

– Nem tudom.

Rámeredek.

– Nem tudja?

– Attól tartok, nem – mondja. – Bárcsak megadhatnám a választ, ami-re vágsz, vagy hazudhatnék, hogy jobban érezd magad, de igazán hisz-
szem, hogy az őszinteség a legfontosabb része ennek a folyamatnak. Idő-
vel, amikor készen állsz majd, lesznek mások is, akik szeretnének beszél-
ni veled, és előfordulhat, hogy nekik több információ van a birtokukban
e témáról, mint nekem.

Témáról. Az anyámról beszél, maga seggfej.

Elpirulok a csúnya szótól, még ha csak én hallottam is. Dr. Hernan-
dez zavartan néz rám.

– Jól vagy?

– Mikor? – kérdezem.

– Hogy mondod?

– Mikor akarnak majd mások is beszélni velem?

– Ha eljön az ideje – szögezi le.

– Az mikor lesz?

– Ha készen állsz.

– Ki dönt erről?

– Jómagam – mondja. – Egyetértésben a kollégáimmal. Nem adha-
tok kész napirendet, nem ennyire az elején, de egyet megígérek. Miu-
tán ma itt végeztünk, megkérem az ügyben érintett többi ügynökséget,
hogy adjanak tájékoztatást édesanyádról, és tolmácsolni fogom neked.
Hogy hangzik?

Vállat vonok. Tudom, hogy azt akarja, helyeseljek, de nem fogok.

Dr. Hernandez hosszan tanulmányoz, aztán lejegyez valamit az egyik
füzetébe. Négy füzete van, mind más méretű, és még három laza jegyzet-
tömbje. Nem értem, miért van szüksége mindegyikre.

– Rendben – szól. Mosolyogva leteszi a tollát. – Én kérdezek, ha to-
vábbra sincs ellenvetésed.

Így igazságos, suttogja a hang.

Ismét vállat vonok.

– Oké – kezdi. – Nagyszerű. Mi a neved?

– Moonbeam – felelem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Szélesen elmosolyodik.

– Ez egy gyönyörű név.

Nem mondok semmit.

– Van több is? – kérdezi.

– Több mi?

– Neved.

– Kellene, hogy legyen több nevem is?

– Az emberek többségének legalább kettő van.

– Néhány Fivéremnek és Nővéremnek hat vagy hét is van. Nekem csak egy.

– Jól van – válaszolja. – Rendben van.

Bámulok rá. Egyértelműen azt szeretné, ha mondanék valamit, de a leghalványabb ötletem sincs, hogy mit.

– Ha azt mondod, csak egy neved van, én hiszek neked – mondja.

Dehogyan hisz. Egyértelmű, hogy nem. Noha nem tudom, miért hiszi azt, hogy hazudnék a nevemről.

– Oké – mondom.

– Mi a helyzet John Parsonnal? – kérdezi. – Hogy hívott téged?

– John atya Moonbeamnek hívott.

– Ő...

Megrázom a fejem.

– Nem akarok róla beszélni.

– Semmi gond – mondja. A kezeit nyugalomra intve a levegőbe emeli, amitől szeretném az asztalra csapni a fejét. – Egyáltalán semmi gond. Nem kell beszélnünk róla, vagy bármi másról, amitől kényelmetlenül érezed magad, amíg készen nem állsz. Rendben?

Alig láthatóan bólintok.

Megkönnyebbültnek tűnik.

– Nagyszerű. Te jössz.

– Mit tettek a levelemmel? – kérdezem.

– Parancsolsz? – ráncolja a homlokát.

– Volt egy levél a zsebemben – mondom. – A tűz folyamán. Hol van?

– Attól tartok, fogalmam sincs. Fontos volt?

A legfontosabb dolog a világon.